

Vi finder for det første, at Danmark placerer sig forkeret i det internationale billede. Storbritannien og Danmark er de eneste af EU-landene, der yder et militært bidrag. Danmark har brug for både et atlantisk og et europæisk fundament. I denne sag har man for ensidigt betonet det atlantiske, for meget nedtonet det europæiske. Og statsministeren har aktivt bidraget til den europæiske splittelse.

Støtteerklæringen til Bush af 30. januar undertegnet af kun 5 af de 15 EU-lande bidrog til splittelsen. Det blev ikke forelagt for de øvrige 10 lande, end ikke for det græske formandskab. Det var et slag i ansigtet på de 10 og ikke mindst på formandskabet. Også andre har bidraget til splittelse. Jeg er slet ikke blind for de bidrag, som Tyskland og Frankrig har ydet, men det frtager ikke den danske statsminister for ansvar.

Den europæiske splittelse er nu meget dybtgående. Min vurdering er, at den bliver svær at hele. Man vil omgå hinanden høfligt, som det også er sket på det nu overståede topmøde, heldigvis, men de reelle modsætninger har vokset sig store, og som Danmark har placeret sig, er Danmark en del af problemet, ikke en del af en løsning.

For det andet: Krigen er født af et diplomatisk nederlag. Sådan er det jo altid. En krig begynder med et nederlag. Stormagterne i FN's Sikkerhedsråd burde kunne have talt sig til rette om en fælles Irakindsats. Selv helt til det sidste burde de have fortsat de diplomatiske bestræbelser. At bygge en stor koalition var opgaven for dem. Det kræver klogskab, det kræver tålmodighed, og så længe, der overhovedet er muligheder for en fredelig løsning, skal man blive ved og ved.

Jeg placerer ikke ensidigt skylden for, at det ikke kunne lykkes, hos en enkelt part, men jeg har konstateret, at retorikken på begge sider og ikke mindst i forholdet mellem USA og Frankrig jo i perioder gik fuldstændigt i selvsving.

De fleste medlemmer af Sikkerhedsrådet foruden våbeninspektørerne og generalsekretæren ønskede at give våbeninspektionen en fornyet chance – enten for derigennem at give tid, mere tid til at danne en stor koalition, der kunne have sat ind over for Irak, eller for at opnå reelle fremskridt for afvæbning. Den chance fik de ikke. Det beklager vi.

Kl. 17.15

For det tredje: Det folkeretlige grundlag er ikke tilfredsstillende. Med de uddybende svar, vi har fået i dag, forstår jeg nu bedre regeringens

folkeretlige tænkning. Jeg forstår det bedre, men jeg er ikke enig i konklusionen.

Jeg er ikke enig i, at man kan lægge til grund, at øget våbeninspektion var udsigtsløs, og jeg forstår ikke, at man slet ikke inddrager i sin folkeretlige vurdering, at et meget stort antal af de 15 medlemmer af Sikkerhedsrådet ikke gik ind for en militær aktion. Man kan diskutere hvor mange; ifølge mine opgørelser gik 4 af 15 ind for en militær aktion.

Man kan sige, at det ikke kan være afgørende, når der ikke er stemt. Det kan man diskutere, men jeg kan ikke forstå, at dette element, at der helt klart er en tydelig, tydelig modstand blandt et flertal af Sikkerhedsrådets medlemmer, overhovedet ikke indgår i den folkeretlige vurdering fra regeringen.

Det eneste organ, der kan fortolke Sikkerhedsrådets vedtagelser, er Sikkerhedsrådet. Så må det også spille en rolle i den folkeretlige vurdering, hvorledes Sikkerhedsrådets medlemmer faktisk udtaler sig om dette forhold, og det bør man inddrage i sine vurderinger.

Det har regeringen ikke ønsket. Til gengæld må jeg sige, at jeg er overbevist om, at netop dette element vil blive tillagt stor betydning i andre lande og blandt folkeretskyndige i hele verden, som meget vil lægge vægt på netop dette, at der ikke var et flertal for en militær aktion i Sikkerhedsrådet. Der blev ikke stemt, men der var mindretal for en militær aktion.

Af disse grunde finder Det Radikale Venstre, at det er nødvendigt at stemme imod dette.

Jeg vil gerne sige til sidst, at havde der været en sikkerhedsrådsvedtagelse, havde der været et mandat fra FN's Sikkerhedsråd, ville Det Radikale Venstre selvfølgelig have støttet også en militær aktion.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er foreløbig fem, der har bedt om ordet, og de tre første er hr. Jens Rohde, hr. Troels Lund Poulsen og hr. Peter Skaarup.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes, at hr. Niels Helveg Petersen glemmer, at i 1998 var det jo slet ikke i Sikkerhedsrådet. Der var slet ingen behandling i Sikkerhedsrådet. Det er en historie, som jeg synes at hr. Niels Helveg Petersen glemmer at fortælle.

Så nævner hr. Niels Helveg Petersen også den splittelse, som statsministeren har bidraget til. Jamen hov, hvem var det, der lavede splittelsen?